

טיב הקהילה

ב"ד

האזינו - יו"ב
ח' תשרי תשפ"ד
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
האזינו - הדר"ג 6:01
האזינו - מצ"ש"ק 7:11
האזינו - ר"ת 7:52
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 8:45 | סוק"ת א' 10:01
סוק"ש ב' 9:29 | סוק"ת ב' 10:28
ליון מס': 695

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ראו והבנו 'כי אני אני הוא' - אני שהאמונה בי תלויה באני - בדיבור 'אנכי', הוא האלקים האמיתי, ואין אלקים עמדי.

אחר שתבינו זאת ותתחזקו באמונה בי, ודאי תשובו מדרככם הרעים, ואז אוכל לפרוע פרעות בהאומות שציערו אתכם, ותראו עין בעין כי 'אני אמית ואחיה' ואני הוא זה ש'מחצתי' בכס בעבר כדי לעורר אתכם לתשובה, ומעתה שחזרתם בכס 'אני ארפא' ומעתה תדעו לעולם 'שאין מידי מציל' להחוטאים בי, היכרתי יהודי ירא שמים שעבר את מוראות השואה ל"ע, ורק לאחר מכן התקרב אל היהדות וקיבל עליו להיות זהיר בתורה ובמצוות.

כשנודע לי על עברו התמלאתי פליאה, כי כפי הידוע גרמה השואה הנוראה שתי חורבנות, האחת היא חורבן הגופות, כי גרמה למותם של חלק ניכר מהאומה הישראלית, ובנוסף גרמה לחורבן היהדות, כי רובם מהשרידים פרקו עול תורה מעליהם ר"ל, ואילו הוא שמעיקרא היה פרוק עול, זכה להתקרב דווקא

באותה שעה אל חיק היהדות, הלאו דבר הוא? פעם נודמן לי שעת הכושר, ונכנסתי עמו בדברים הרצתי את פליאתי לפניו, מה הביאו הלוס?

ניאות היהודי ליישב את תמיהותי, ופתח את דבריו במשל: כשילד מדבר בבית הכנסת באמצע התפילה, ומפריע בפטפוטי לציבור המתפללים, יתכן שהמתפללים יגעדו בו, אולם בדרך כלל גם אם לא ישית לגערותיהם של המתפללים לא יגעו בו הללו לרעה, מלבד אחד שביניהם שהוא אכן יתקרב אל הילד ויסטר על פניו סטייה מצלצלת, וזה האחד הינו לא אחר מאבי הילד, זה האחרון לא יסבל את סיורו של הילד להפסיק מפטפוטי, ולא תהיה ביכולתו לעצור ברוחו עד אשר יוכיח את בנו בהכאה.

מוכן מאליו שאין בכונתו האב לצער את בנו חלילה, וההבדל בינו לבין יתר הגוערים בו הוא במידת הרצון בטובת הנער, כלל הגוערים מבקשים יותר את טובתם מטובת הנער, ורצים הם שתפילתם תעלה כהוגן ופטפוטי הנער מעכבים בעדם, אולם האב מבקש את טובת הנער, ואינו יכול לסבול העובדא שבו שוגה בדרכו.

כתברים האלה ראיתי בעודי בין מלמעות הרשעים בגיא ההריגה, - הפטיר היהודי - שם הבחנתי איך אלו הרשעים אינם מבקשים כי אם את רעת היהודים, ולא בקשו דוקא את נפשם של היהודים החרדים לדבר ה', אלא גם אלו שפרקו מעליהם עול תורה ומצוות ר"ל, ואפילו אלו שכבר נתבוללו ר"ל בין האומות, וכבר לא ידעו כלל שהם יהודים ר"ל גם על אלו גזרו הנאצים ימ"ש הרג ואבדן.

כיון שכן נתתי עיני ולבי על המציאות המור, והבנתי שעל פי ההגיון אין לדבר שום הבנה והסבר, שהרי אילו לא היו מבקשים כי אם את נפשם של הידאים, היינו יכולים להבין כי שנאתם לדת היא הגורמת, אולם אחר שבקשו גם את נפשות המתבוללים, היתה בכך אות מן השמים, שלא המה המייסרים, ואין כאן אלא הוכחה שאית דין ואית דין, ואבינו אב הרחמן קיים את הנאמר בתורתנו (דברים ת, ה) 'כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלקיך מייסר', ומי הוא זה אשר יוכח באת ולא יסוג אחרו מדרכיו המעוותים?! בימים אלו מבקשים אנו 'גלה כבוד מלכותך עלינו' ותקוותנו שנוכח לתשובה אמיתית, ותהיה זו סיבה לגלוי אלקות ולהרמת כבודך של ישראל, אולם גם בעודנו בגלות המר כשמושפלים אנו מאוד, יש בכך אות לגדולה וחשיבות, שכן לא לחינם הושפלו יותר משאר האומות, אין זה כי אם אות שבני אלקים אנו, והסבל הוא כדי לטהר אותנו וליישר דרכינו.

כי ידון ה' עמו ועל עבדיו והתגם כי יראה פי אלהת ד' ואפס עצור ועובב: ואמר אי אלהינו צור חסיו בו: אשר חלב וזחילו יאכלו ישרו יין נסכים יקינו ויערובם וירע עליהם סתרה: ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי

מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ

אני אמית ואחיה ואני ארפא ואין מידי מציל: (ב"ס - טו) ופירשי: כי ידן ה' עמו - ...כשיבואו עליהם משפטים הללו ויתנחם הקדוש ברוך הוא על עבדיו ושוב ולחם עליהם: כי יראה כי אולת די - כשיראה כי יד האויב הולכת וחוזקת מאד עליהם ואפס בהם עצור ועזוב: ואמר - הקדוש ברוך הוא עליהם: אי אלהימו - עבודה זרה שעבדו: צור חסיו בו - הסלע שהיו מתכסין בו מפני החמה והצנה, כלומר שהיו בטוחין בו להגן עליהם מן הרעה: יהי עליכם סתרה - אותו הצור יהי לכם מחסה ומסתור: ראו עתה - הבינו מן הפרעונות שהבאתי עליכם ואין לכם מושיע ומן התסועה שאושיעכם ואין מוזהר בידי: ואין מידי מציל - הפושעים בי: ...

מסופר על הגאון הצדיק רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל, שפיקחותו ושנינותו עשו לו שם גם בקרב הגוים, ובכל הזדמנות ניסו חכמי האומות להתווכח עמו בעיקר בעניני אמונה ודת, פעם נטפל אליו אחד מגדולי הנוצרים ושאלו: לא אותה היית במעמד הר סיני, ולא אני הייתי באותו דור שהנוצרים קיבלו עליהם את דתם, שנינו נולדנו הרבה דורות שלאחר מכן וקיבלנו מפי אבותינו את דתנו, אם כן מנין לך שדת הישראלית היא האמיתית ולא דת הנוצרית? השיבו הגאון רבי יהונתן: תורת ישראל הוכיחה את עצמה, שכן העידה תורתנו שאם ח"ו נבעט נה נסבל צרות רבות ורעות, ואין לך אומה שסבלה כל כך במשך הדורות יותר מהאומה הישראלית, כי בכל עת שהם סוטים מן הדרך מעוררים הקב"ה בסבלותיהם.

כשמתבוננים אנו במקראות שלפנינו אנו רואים שהקב"ה בעצמו מוכיח זה האות לבני ישראל המפקקים באמונתו, כי אלו המקראות נאמרו אחר שמתואר מתחילה איך יהיה נראה כשהיו ישראל סוטים מן הדרך הישרה ויכפרו בבוראם ויעבדו ע"ז, כי אז יקניא הקב"ה על ידי רשעי האומות. ובהמשך, במקראות שלפנינו, נאמר, שלאחר מכן יקום נקמת עמו מן האומות. והנה דוק בלשון הכתוב ובפירושו של רש"י, והבן שנקמה זו שתביא בעקבותיה ישועה לישראל לא תהיה בהכרח אחר שהושלם עונשן של ישראל, אלא גם כשמצד מעשיהם ראוים הם לסבול עוד, בכל זאת אם יראה הקב"ה שיד האויב הולך ומתחזק על ישראל עד שבאים לידי מצב של 'אפס עצור ועזוב' היינו, שבאו לידי מצב שפל ביותר וכבר אין שום סיבה וכח להגן עליהם, אז לא ישקוט מלרוממם ויוכיח את כוחו ואת גבורתו לעיני הגוים.

שמה תאמר הקב"ה ותחין?! לכן באו המקראות הלאה להודיע שהדבר יהיה כרוך בתשובה, ולשם כך יקדים הקב"ה לעורר בהם דעת לתשובה ולאמונה, וזאת על ידי שיתבוננו בשל מי כל הרעות אשר מצאום? ולעצמם ישיבו, שזוהי תוצאה מההליכה בדרכי הגוים, כי טעינו ואמרנו ככל הגוים בית ישראל, ונמשכנו גם אנו אחר אמונתם הבדויה ואחרי אליליהם המאוסים, ורצה הקב"ה להוכיח לנו שאין ממשות בדתי האומות ובאליליהם, ולכן שלח לנו צרות רבות ורעות, עד שבאנו לידי שפלות שאין כמוהו, והיה זה כמי שאומר לנו 'אי אלהימו צור חסיו בו' - היכן הוא אליליכם אשר בטחתם בו 'יקומו ויעזרכם' - כעת יוכיחו שיש בהם ערך ויכולים לעזור להבוטחים בהם ויהי עליכם סתרה' - למחסה ולמסתור מכל הצרות הפוקדות אתכם. ומשיכו בני ישראל ואמרו לעצמן: כעת שבאנו לידי הכרה שאין ממשות בכל אלו האלילים, ממשיך הקב"ה ואומר לעמו: 'ראו עתה' - לפחות מעכשיו

טיב המערכת

קראוהו בהיותו קרוב

הגמרא אומרת 'אמר רב הונא בר יהודה אמר רבי אמי לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום. שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור מאריכין לו ימיו ושנותיו, מספרת הגמרא: רב ביבי בר אבבי חשב בתחילה להשלים את הפרשיות של כל החדש בערב יום הכיפורים אמר לו רבי חייה בר רבי: למדת שכל האוכל ושוחה בתשיעי וצם בעשירי, מעלה עליו הכתוב כאילו מתענה תשיעי ועשירי. למעשה לבסוף נפסק שצריך בכל שבוע להשלים את הפרשה של אותו שבוע אבל אנחנו רואים כאן דבר תמוה, בגלל שצריך בערב יום כיפור לאכול ולשוחה, אי אפשר להקדיש את היום הזה להשלמת הפרשיות. ועליו להבין מה כל כך מיוחד בערב יום הכיפורים שיש בו מצוה לאכול ולשוחה עד כדי כך שמי שאוכל ושוחה ביום זה מעלה עליו הכתוב כאילו התענה שני ימים: תשיעי ועשירי.

הכתוב אומר דרשו ד' בהמצא, קראוהו בהיותו קרוב וחזל דרשו את הפסוק הזה על עשרת ימי תשובה, שבימים אלו המלך - הקב"ה נמצא קרוב אצל כל יהודי, ולכן בעשרת ימי תשובה גם תשובת היחיד מתקבלת, חוה מהותם של אלו הימים ימי רצון שבהם מתגברים הרחמים וכתב רבינו יונה שעל האדם לצפות כל השנה לימים אלו וליום הקדוש, כדי שיתכפר לו עוונתו, וזו טעם הסעודה בערב יום הכיפורים להראות גדל שמחתו שהוא עומד קודם כפרת העוונות. אנו נמצאים בעיצומם של אלו הימים הקדושים והמיוחדים עוד רגע קט והימים הללו כבר מאחורינו ואנו עלולים חלילה להפסיד את ההזדמנות המיוחדת, הרי אם היינו יכולים לראות את הניקיון שאנחנו עוברים בעשרת ימי תשובה ובפרט ביום הכיפורים היינו ממתנים לימים אלו ממש בכליון עיניים ומקבלים אותם בשמחה עצומה, אז למרות שאיננו יכולים לראות, אנחנו מאמינים שכן זה, ולכן נקבל את הימים הללו בשמחה של קדושה ומתוך אמונה שמי ששב באמת בתשובה שלמה הקב"ה מקבל את תשובתו, כי הוא מלך מוחל וסולח ועוונותינו ומעביד אשמותינו בכל שנה ושנה. (עפ"י טיב המועדים - ימים נוראים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב הודעות

מוצאי יום הכיפורים

הלכותיו

- א. אין מסידין הטלית עד אחר תפילת ערבית של מוצאי יו"כ (שב ס"י י"ח סק"ז).
 - ב. טעה ואמר המלך הקדוש אינו חוזר (ויו"א כ"ד ס"י). וכן אם טעה ואמר המלך המשפט אינו חוזר (שב ס"י ק"ח סק"א).
 - ג. טעה ואמר זכרנו וכו' מי כמוך וכו' וכתוב וכו' בספר חיים וכו', אם לא אמר עדיין וכתבתו וכדו' אינו חוזר, דהוא שבח בעלמא אבל אם אמר כתבתו שזה שייך רק בעשיית ה"ו חוזר לראש הברכה, ואם סיים הברכה אינו חוזר (שב ס"י ק"ח סק"ח).
 - ד. מתפללים תפלת ערבית ואומר הבדלה בחוגן הדעת (שער ס"י תרכ"ד ס"א).
 - ה. צריך להוסיף מחול על הקודש גם ביציאתו, שימתינו מעט אחר יציאת הכוכבים דהיינו עד שיראו ג' כוכבים קטנים ורצופים ותוך הזמן הזה אסור באכילה ורחיצה וסיכה ושאר העניינים ובכלל זה שלא יטול הידים כרגיל קודם התפילה (שב ס"י י"ב ש"ס).
 - ו. אין שיעור להוספה זו, ולכן כיון שמתפללים אחר צה"כ מותרין בכולן, אף שעדיין לא הבדילו על הכוס, חוץ מאכילה ושתי' שאסור קודם הבדלה ואפילו כשחל בחול (שב ס"י סק"ד).
- הבדלה**
- ז. טוב להבדיל במוצאי יום הכיפורים בעודו לבוש עם הקיטל, והוא ע"פ סוד (אלף השם שם סק"ח).
 - ח. מבדילין על הכוס ואין מברכין על הבשמים כמו בכל מוצאי יום טוב.
 - ט. מברכין על האור במוצאי יום הכיפורים בהבדלה, והטעם לפי שפסקה הגאון ביום שכל היום לא היו יכולין להשתמש בו ועכשיו הותר לו, להודות שיום זה היה קדוש יותר משאר ימים טובים שהיה אסור להבעיר בו אש, ועכשיו הותר. ולכן אין לברך אלא על נר ששבת מבעוד יום, או על האור שנדלק מן הנר ששבת וכן מותר להדליק נר מנחלים ששבתו ולברך עליו, אבל אין מברכין על האור שהוציאו עתה מן האבנים או מעצי גפירות שקודין שוועבעליץ וכל כה"ג ואפילו על אור שהדליקו ממנו אין להקל (שער שם ס"י י"ב וביה"ט שם).
 - י. על נר יארציית אין לברך שאינו עשוי להאיר רק לזכר נשמת המת (שב ס"י י"ח סק"ל). נר של בית הכנסת יש אומרים שאין להבדיל עליו, אלא מדליקין נר אחד ממנו, והנכון להבדיל על שנייהן ביחד, דהיינו להדליק נר אחד מנר בית הכנסת ולא יבדיל על נר עצמו של בית הכנסת לחוץ, שבוה בודאי יוצא וזהו אם היה לו נר אחד בביתו שהיה

לזכור טובה להשי"ת על המתנה הנפלאה והזתקרות של יום הכיפורים

שהתעוררות לא יחזיק לזמן מרובה, כי הקב"ה משתוקק להתראות עם בניו רחומיו שנפלו בטיט היוון וברשת היצר, ושמה עם כל בן ששב אליו ולו לזמן מועט, והו הענין של יום הכיפורים, בו מוחל הקב"ה על עונותיהם של בניו אהוביו ומקרבם אליו, למרות שלמחרת היום עלולים לחזור לטיבם הקודם, כי הקב"ה שש ושמה עם כל נפש ישראל אשר ישבו אליו, ואפילו אם לא יחזור לתמיד אזי לפחות יום אחד בשנה יהיו קרובים האב עם בנו דביו תחדי נפשא.

באו ושמוח שמחה גדולה שאני מוחל לעונותיהם של ישראל ולהווי ידוע שמחילה זו שמוחל לנו השי"ת ביום הכיפורים אינו עושה זאת בדיוק ובלידת ברירה, אלא אדרבה, הקב"ה יושב ומצפה לנו שנעשה תשובה בכדי שיוכל תיכף ומיד למחול לנו מתוך שמחה עצומה וחזרה יתירה, ומזמין את כל הבריאה כולה לישמוח יחד עמו בשמחתו, שמחת מחילת עונותיהם של ישראל.

וכפי שכתב מפורש בספר 'תנא דבי אליהו רבה' (פרק א - תולדות דבין הבאנו מן לעיל), 'מימי יצורו ולא אחד בהם - זה יום הכיפורים לישראל, לפי שהיתה שמחה גדולה לפני הקב"ה שנתנו באבה רבה לישראל' - כאן ממשין לבאר זאת על ידי משל נפלא - 'משל למה הדבר דומה, למלך בשור דם שהיו עבדיו ובני ביתו מוציאין את הזבלים ומשליכין אותו כנגד פתח בית המלך, וכשהמלך יוצא ורואה את הזבלים הוא שמח שמחה גדולה. לכך נדמה יום הכיפורים שנתנו הקב"ה באבה רבה ובשמחה'. מוסיף התנא דבי אליהו דיבורים נפלאים, 'ולא זו בלבד, אלא בשעה שהא מוחל לעונותיהן של ישראל אין מתעצב בלבבו ולא שחם שמחה גדולה, לכך נאמר כה אמר ה' אלהים ללויים ולגבעות לאפיקים ולגאות וגו' (תהי"א לו) בואו ושמוחו שמחה גדולה שאני מוחל להם לעונותיהם של ישראל!'

ברוך אתה ה' מלך מוחל וסולח לעונותינו לפיכך אנתנו חייבים להודות לך, ולשבחך ולפארך ולברך ולקדש ולתן שבח והודיה לשמך, אשרינו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירושתנו, אשרינו שבונו מכל העמים ונתן רק לנו את המרגלית הטובה הזאת ויום הכיפורים שמה, וכפי שאנו אומרים בתפלת היום 'אִתְּפָן לְנֵי ה' אֶלְקֵינוּ בַּאֲרֵבָה אֵת יוֹם הַכִּיפּוּרִים הַזֶּה לְמַחֲלָה וְלִסְלִיחָה וְלִכְפָּרָה וְלִמְחֹל בּוֹ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.'

מתוך ההודאה יבוא לתשובה מאהבה ויתחברו הודונת לזכירתו וכאשר אין מתבונן בחסדיהם הגדולים אשר עושה עמנו השי"ת ביום זה, שמוכן לסלוח לנו על עונותינו למרות שחטאנו כנגדו במרד ובמעל, דבר זה גופא מעורר בלבנו תשוקה נפלאה וגעגועים עזים אל השי"ת, ואף גורם לנו לעשות תשובה מאהבה, כי מרוב שמכיר בחסדי הבורא יתברך הריהו מתמלא בושה עצומה, כיצד הייתי מסוגל לחטוא כנגד אבינו שבשמים, הלא הוא מרבה לנו להיטיב ואילו אני גמלתי עמו רעה תחת טובה.

בוה מרויח כמה דברים, קודם כל זוכה לדרגה יותר גבוהה של תשובה, שהרי תשובה מאהבה הוא הרבה יותר במעלה מתשובה מיראה, ועוד הוא זוכה שעונותיו יתהפכו לזכויות, כמבואר בגמרא מסכת יומא (פ"ב ש"ע) די תשובה מיראה זדונות נעשות לו כשגגות, ועל ידי תשובה מאהבה זדונות נעשות לו זכויות.

זהו גם הטעם אפשר לומר מדוע נהגו לומר את סדר הויודו 'אשמנו בגדנו' מתוך ניגון ועימה ערבה, ויש להבין מה יש לשורר כאן, אדרבה, לכאורה היינו צריכים לאמרו בקול רפה ורוח נכאה, הלא על העונות אנו מתוודים כאן, אלא מובא בספרים (בית יעקב להר"ק רבי יעקב אהרן בן הר"ק רבי משה מאלשיך ז"ל ונבחר ספרים), שלעולם אנו משליכים את יתבנו על השי"ת ובוטחים בו שיהפוך לנו את העונות לזכויות, כדן העושה תשובה מאהבה, ועל סמך זה אנו מנגנים את הויודו בעימה, כי סוף כל סוף עתידים להתהפך לנו לזכויות כל העונות שאנו מוטים כאן.

יום הכיפורים נתנו באהבה רבה לישראל הקב"ה מסר לנו את יום הכיפורים בכדי שיהיה לנו יום אחד בשנה בו ניהנה מן העונות שבידינו ולא יתקבצו חלילה לחשבון גדול, וכפי שכתוב בספר החינוך (פ"ב קפ"ח), 'שהיה מחסדי האל-ל על בריותיו לקבוע להן יום אחד בשנה לכפרה על החטאים עם התשובה שישובו, שאילו יתקבצו עונות הבריות שנה שנה תתמלא סאתם לסוף שנתיים או שלוש או יותר ויתחייב העולם כליה, על כן ראה בחכמתו ברוך הוא, לקיים העולם, לקבוע יום אחד בשנה לכפרת חטאים לשבים. ומתחילת בריאת העולם יקדו וקדשו לכך'.

אולם צריך לשים לב שיום הכיפורים שייך רק לבני ישראל בלבד, ולא כמו ראש השנה שנוגע לכל יצור נוצר, גם לאומות העולם, כי ראש השנה הוא יומא דינא רבא בו עוברים לפניו כל באי עולם כבני מרון, מי יהיה ומי ימות, מי בקצו ומי לא בקצו, מה שאין כן יום כפור הוא יום של תשובה וטהרה שאין לו שייכות כלל לאומות העולם, שאינם יכולים להיטור מעונותיהם, רק איש ישראל יש לו הכח והזכות לטהר עצמו מן העונות, ולכשן בספר 'תנא דבי אליהו רבה' (פרק א), 'מימי יצורו ולו אחד (תהלים קל"ט, ט), זה יום הכיפורים לישראל, שהוא שמחה גדולה לפני מי שאמר והיה העולם, שנתנו באהבה רבה לישראל'.

דייק האברבנאל (יסק"א כ"ג), שלכן לא נזכר בתפלת יום הכיפורים לשונות של פקידה וזכרון עולם כמו שנאמר בתפלת ראש השנה, דבראש השנה אנו אומרים 'אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם', 'ועל המדינות בו יאמר', וכן כל כיצא בזה, מה שאין כן ביום הכיפורים לא מזכירים ענייני העולם, כי באמת אין יום הכיפורים נוגע לכל האומות מלבד בני ישראל, ולכן מזכירים בתפלה את הפסוק (במדבר ט"ו, ט) 'ונסלח לכל עדת בני ישראל', לבני ישראל סליחה ולא לאומות העולם, חוה גם הדיוק במטבע הלשון שטבעו רבותינו 'כי אתה סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון'.

מקדשין הלבנה

טו. נוהגין לקדש הלבנה במוצאי יוה"כ מיד כשיוצאין מבית הכנסת בעוד שמעוטפים עדיין עם הטלית ולבושים בקיטל, כדי להתחיל במצוה מיד, ומקדשין בלב שמו (מ"א ש"ס) ובמוצאי יוה"כ מתוך שישמחין שיצאו בדימוס מקדשין אף קודם שיעטפו, [וכן איש צריך ללבוש המעילים] (שב ס"י תכ"ז סק"א).

טז. ויש מקפידין שלא לקדש הלבנה מיד, רק הולכים לביתם ומבדילין וטועמין קצת לסעוד הלב שלא לקדש הלבנה כשהוא מעונה ואין ראוי לכל אדם לעשות כן לפרוש מן הצבור, רק מי שמרגיש בעצמו שפחמת חולשת הלב לא יכוין כראוי (מ"א ש"ס).

יז. אחד קידוש הלבנה פוקדן איש את רעהו בשלום וברכת שנה טובה בשמחה וטוב לב כמו ביום טוב, והולכין לבתיהם (שם ס"ה) שערצ' ס"י תרכ"ז סק"א).

לך אכול בשמחה את לחמך

יח. אוכלים ושמים במוצאי יום הכיפורים דהוי קצת יום טוב שבת קול יוצאת במוצאי יום הכיפורים ואוסרת לך אכול בשמחה את לחמך וכ' (שער שם ס"ה וב"ב ש"ס).

מתחילין בבניית הסוכה

יט. הסדקקים מתחילים בעשיית הסוכה מיד במוצאי יום הכיפורים כדי לצאת סמטצה אל מצוה, וביום המחרת יגמור לעשות את כולה (ש"ס).

גרסין בשלחי פרק קמא דברכות (יב): "אמר רבה בר חנינא סבא משמיה דרב כל השנה כולה אדם מתפלל האל הקדוש, מלך אוהב צדקה ומשפט.

חזן מעשרה ימים שבין ראש השנה ויום הכפורים שמתפלל המלך הקדוש והמלך המשפט. ורבי אלעזר אמר, אפילו אמר האל הקדוש יצא שנאמר (ישעיה ה טז) 'זינגה ה' צבאות במשפט, והאל הקדוש נקדש בצדקה. אומית 'זינגה ה' צבאות במשפט, אלו עשרה ימים שמראש השנה ועד יום הכפורים."

ופירש רש"י (ה"ה המלך הקדוש) טעם שינוי נוסח הברכה בימים הללו של עשרת ימי תשובה, בלשון 'המלך': "לפי שבימים הללו הוא מראה מלכותו לשפוט את העולם" ע"כ.

מדברי רש"י הללו הקשו האחרונים על מ"ש הנודע ביהודה (ספרדק א"ח סי' לב) לגבי דין האבל ל"ע אם צריך להתפלל כשליה ציבור בעשרת ימי תשובה שיש אומרים שאין האבל מתפלל לפני העמוד מחמת שהינם ימי דין, ואין ראוי לשלוח את האבל ששלטה בו מידת הדין.

אך הנודע ביהודה חולק בזה, וכתב וזה לשונו: "כל עשרת ימי תשובה אינם נקראים ימי דין, אדרבה ימי רחמים והקב"ה נמצא אפילו ליחיד (ר"ה ית). רק ראש השנה ויום הכפורים הם ימי דין. וראיה לדבר, שהרי אומרים 'ענגו יחיד המתענה בהם בשומע תפילה, ואילו בראש השנה ויום הכפורים אף המתענה בראש השנה ויום הכפורים אין אומר 'ענגו' עכ"ל ע"ש.

הקשו עליו מדברי רש"י הללו, שמפורש כלפי כל עשרת ימי תשובה, שלכן אומרים בהם 'המלך הקדוש', 'המלך המשפט': "שבימים הללו הוא מראה מלכותו לשפוט את העולם". מוכח אם כן שאף בעשרת ימי תשובה נמי מראה הש"ת את מלכותו לשפוט את העולם, שהרי אף בימים אלו אומרים 'המלך המשפט', ומשמע שגם הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים הינם בכלל ימי הדין והמשפט, וצריך עיון.

ברם תירצו בזה, מלכותא דרקייעא כעין מלכותא דארעא (ורבס"ח טז). גם בבתי המשפט ישנם לפעמים הפסקות בין דיון לדיון כידוע, ההתייצבות במשפט אינה מתבטאת בהכרח בכך שכל העת ממש עומד האיש בדיון לפני השופט. לפעמים יפסיקו השופטים את הדיון להפסקת התייעצות וכיוצא, ולפעמים ישלחו את הגידון להמציא ראיות וסימוכין לטענותיו.

אך הדבר פשוט שגם בעת ההפסקה האדם הגידון עומד במשפטו, אלא שכעת ישנה הפסקה בין דיון לדיון.

כיוצא בדבר הוא מצבם של ישראל קדושים בימים הללו שבין ראש השנה ליום הכפורים, שהינם ימי הפסקה בין דיון לדיון, ולביתיים שולחים את האדם להיכנס אל מצב, כדי שיעשה תשובה בעשרת ימי 'המצוא' (ישעיה נה ו) כדי שבדיון הבא ביום הכפורים הבע"ט יהיה מצבו טוב יותר.

נמצא אם כן, שאלו הימים הינם ימי רחמים שבתוך הדין, ולפיכך שפיר צדקו דברי שניהם גם יחדיו, צדקו דברי רש"י שהם 'ימי משפט' שאנו עומדים בהם עדיין במשפט, ואף בהם מראה הש"ת מלכותו לשפוט את העולם. ומאידך גם דברי הנודע ביהודה צדקו שהם ימי רחמים, כי באו בהם הרחמים בתוך הדין, כדי שזכה ביום הקדוש והנורא הבא עלינו לטובה, לגמר חתימה טובה, אמן כן יהי רצון.

» • «

לפני הר"ק מריבניץ זצוק"ל הגיע איש יהודי ובקשתו ותחינתו בפיו, בהיות שנקרא להתייצב בבית המשפט המחוזי, אחר שעבר על החוק באופן חמור ביותר, וכבר נודעה מערכת המשפט בארצות הברית שהיא נוקשה מאוד. העונש שדרושה התביעה להטיל עליו היה חמור ביותר, מלבד שנים ארוכות וטובות של הנמקות בכלא מאחורי סורג וברית, ביקשה גם לקנסו בקנס כספי כבד בסך של עשרות אלפי דולרים ה' ירחם.

האיש היה אובד עצות ובהגשת הקויעטל לפני הצדיק זלגו עיניו דמעות בלי הרף כשאנו מוצא מנוח לנפשו הענומה, כיצד יעמוד בצרה הקשה הזו שניחתה עליו בפתע פתאום.

הרבי הקדוש נטל את הפתקא בניחותא לידיו, עיין בה היטב מספר רגעים ולאחר מכן פנה אל היהודי בסבר פנים נעימות ומרגיעות: תנוה נא דעתך, בטח בהשם יתברך שבוודאי יש בכוחו להושיעך מכל צרותיך!

והיכף הוסיף הצדיק להורות לפניו את הדרך אשר ילך בה ואת המעשה אשר יעשה, תא ויאמא לך עצה טובה, אמר הרבי כממתיק סוד: בעת שתתייצב למשפט, כאשר יתחיל אותו קטגור את נאום התביעה, תאמר אתה בלחש כל אותה העת וידוי השלם שתשתלל נא לומר הוודי בכוונה ומשמעך לב

"אשמנו, בגדנו, וכ". תעשה שם בתוככי בית המשפט בינך לבין לעצמך כעין יום הכיפורים... ותאמר אותו וידוי כדרך שאומרים אותו ביום הכיפורים, מתוך בכיות של חרטה עמוקה, והשם יתברך יאה בעורך.

האיש סבר וקבל, ואכן כשהתייצב בבית המשפט והושיבוהו השוטרים על ספסל הנאשמים זכר היטב את מצוות רבנו, הוא הכין לפניו מראש על דף מיוחד את תפילת הוודי שהעתיק מתוך 'מחזור יום הכיפורים', והיכף כאשר עלה הקטגור לדוכן הנואמים ופתח בנאום

התביעה הקשה, הסתפק לו האיש בפניו ופרץ בבכי מר, הוא החל לומר במתינות ובלב נשבר לגורים: "אשמנו, בגדנו, גולגנו, דברנו דופי"... כך את כל הוודי הגדול מרישא ועד גמרא, עיניו זלגו דמעות כמים בזוכרו את אשר הורה לו

הרבי הקדוש לעשות לעצמו אותה שעה כעין יום הכיפורים, והרי לב יודע מרת נפשו, ומי לא יבכה וישבר את לבבו בהעלותו

על ליבו את זכר היום הקדוש והנורא בשנה, בפרט בתוך מצב חמור ונורא כזה כשהוא נידון בבית המשפט על כס הנאשמים לעונשים כבדים ומרים - הוא בקושי הצליח לשמוע את טענותיו ותואנותיו של התובע חמור הסבר, ליבו ונפשו וכל כולו היו נתונים נתונים לזכר קדושת יום הכיפורים הנשגבה.

והנה סיים הקטגור להקריא את כל נאום הארוך, הוא פירט היטב את מעלליו ועבירותיו החמורות של הנאשם, הציג את הסימוכין והראיות הנדרשות כחוק, וסיים בפירוט העונש הנצרך להשית על ראשו של הברגש הפושע על שהעז להפר את החוק!

לפתע נשמעה חבטה עזה ברחבי אולם המשפט, כבוד השופט הראשי הלם בעוז בפטישו על הסדן, והם הושלך בבית המשפט.

לקול החבטה המרגיעה ניעו גם היהודי המסכן מבכיותיו, הפסיק את ווידויו, ונשא עיניו אל השופט.

הכל עמדו בצפייה דרוכה, וחרדו לשמוע את דבר השופט ואת גור הדין שיפסוק במשפט קשה זה. השופט הביט היטב בעיניו הרטובות מדמעות של הנאשם, והחל בהקראת גור הדין:

המקרה שלפנינו, פתח השופט ברוב כבוד, שונה מאוד באופיו משאר אלפי המשפטים הנידונים כאן מדי יום ביומו, רואה אני בנאשם זה שליבו מלא חרטה כנה על העבירה שביצע, למיטב הבנתי זו היא חרטה עמוקה ביותר, אשר ניתן לסמוך עליה שהאיש לא יחזור שוב על 'עבירה' שכזו!

מטרת העונש שקבע המחוקק על עבירה זו, המשיך השופט בנאומו, איננה כי אם למען ישמעו ויראו, כדי שלא יחזור האדם על אותה עבירה פעם נוספת. - בטוחני בו בנאשם זה, שכפי ראות עיני ליבו מלא חרטה וכאב על כישלוננו, שהוא לא ישוב עוד לכסלה, ולפיכך אין מן הצורך להענישו על עבירה זו כלום.

אשר על כן, סיים השופט בקול נהרץ, הנאשם זכאי - אולם באם ייחפס שוב באותה עבירה, או אז נשית עליו את עונשו ככפלי כפליים!

צוות התביעה נדהם הם לא האמינו למשמע אונגם לזכות כך נאשם בפלילים קשים ללא שום קנס וללא שום עונש! - הם נדברו ביניהם בסערת רוח דקות מספר, ולאחר מכן קם הקטגור הזועם מכיסאו, ניש אל דוכן הנואמים והחל לערער על הפסק בקול נחר:

אדוני השופט, סינן בכעס רב, אני וחברי צוות עורכי הדין המדופלמים כאן, בעלי ניסיון של עשרות שנים במקצוע, לא זוכרים אף מקרה אחד שזכה לנקות ולזכות נאשם בשביל הבעת חרטה? הרי מהיום יקום כל נאשם במשפטו, יביע חרטה עמוקה מקרב לב ובכך יוציא עצמו זכאי בדיון! כיצד יתכן לפטור נאשם כבד שכזה בלא שום עונש, כמי שהיה חף מפשעו!

אולם, זנקותיו של התובע לא עזרו מאומה, השופט נשאר איתן בדעתו, והטיב להסביר ולנמק את הכרעתו.

כפי שאמרתי, הכריז השופט, מקרה זה שונה וחרוג מאוד, טענת התביעה שכל נאשם יקום ויביע חרטה כדי להזדכות במשפט אין בה ולא כלום! הבעת חרטה מן השפה ולחוף, בוודאי שלא תועיל מאומה ולא תתקבל בבית המשפט. לא כן הוא הדבר בנאשם זה שלפנינו, שעיינו ראו היטב את חררתו העמוקה והכנה על עבירותיו, כשהוא מתמוגג כאן מכני עמוק הבוקע מקרב לבו, לפיכך, סיים השופט, הכרעתו במקומה עומדת, והנאשם זכאי!

היהודי המאושר, שאף בעצמו לא האמין שייצא כך בדימוס, ללא שום סרך של עונש. נסע היישר מבית המשפט אל בית מדרשו של רבו הקדוש מריבניץ, שם הביא משקה ומזונות לשהיית 'לחיים', והודה לרבי על עצתו הטובה והישרה, שהוכחה כמפלט נפלא מכל אותה גזירה קשה.

הרבי שמח מאוד בהצללת איש ישראל, ואמר לאיש: דע לך נאמנה, שעל אף שהכל מפליאים זאת, שמעולם לא נשמע כדבר הזה בין כותלי בית המשפט שהבעת חרטה תפטור מעונש. הלא הדבר פשוט!

הפסח בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

דירה פלוני לפלוני

מכרתי את הדירה שלי ורכשתי דירה בבניין חדש, התקרב מועד הפינוי של הדירה הישנה כדי שהרוכש יוכל להיכנס אליי כמסוכסם בינינו. אבל הדירה שלי החדשה עדיין לא מוכנה לאלקוס מאחר והוא עדיין צריך שיפוץ נרחב בטרם נוכל לעבור לגור שם. בסיעתה דשמיא מצאתי דירה להשכרה לטווח קצר של כמה חודשים באותו בניין שתי קומות מעלי, שמחתי מאוד שכך אוכל לפקח על שיפוץ הדירה החדשה באופן צמוד ובסוף התקופה להביא סבלים להוריד את החפצים שתי קומות מה שלא מצריך תשלום על הובלה מלאה.

שבוע לפני המועד הגעתי לבניין וראיתי שבדירה אותה רצינו לשכור לתקופה הקרובה אין עדיין מטבח ואיך אפשר לגור בדירה ללא מטבח?

התקשרתי לבעל הדירה שגילה את אוזניי שהסתבך עם הקבלן והקבלן דפק אותו. כמובן שכל הסיפור הזה לא עוזר לי למטרה שלי, שהיא לשכור דירה עם מטבח. כמובן שבסופו של שיחה הוא שיחרר אותי מהחזרה אתה והתחלתי לחפש דירה אחרת. אבל מה עושים עכשיו? היכן מוצאים דירה?

ירדתי למטה לראות את התקדמות הדירה שלי, ובדלת מולי ראיתי את השכן החדש שלי שהוא בעל הדירה. שאלתי אם הוא מעוניין להשכיר? להפתעתי הוא רצה להשכיר אבל לתקופה קצרה...

שמחתי עד מאוד שזה בדיק מה שאני מחפש, ערכנו חוזה לעוד יומיים כניסה בכסף שנתתי לו כמקדמה הוא התקין מזגנים בכל הבית.

עכשיו אני כותב לכם את הסיפור השגחה בהתרגשות עצומה, כאשר אני בדלת מול הבית החדש שלי מפקח על השיפוץ ברוגע ובשלחה ובסופו של תהליך אפילו לא צריך סבלים להוריד את החפצים שלנו שתי קומות.

שמתי לב שאחד החסדים הגדולים שעשה איתי הבורא הוא שכל הזמן חשבתי שיש לי דירה בבניין ועד הרגע האחרון לא ידעתי שיש בעיה עם המטבח חייתי בשלוה עד לרגע האחרון, כשהגיע הרגע של הקושי זימן הקב"ה את השכן למטה בדירה מולי שרק באותו יום החליט שהוא ישכיר את הדירה לתקופה קצרה ובכך חשכתי הרבה עוגמת נפש...

בעל המעשה:ה.מ.

ד"ר אלו: ימי וְלָךְ מִי כְּנִישׁוֹתָא, עדיין לא היינו מספיקים להודות לו כראוי על חסדיו המרובים, אבל לפחות נדע בלבנו היטב שיום זה הוא חסד גמור, ללא שום הסבר טבעי, כי בעולם המעשה לא מצאנו שהחוטא ימתיק את עונותיו ללא שיענוש מן הדין, אבל הקב"ה אינו נוהג כן עם בניו, אלא ברוב טובו וחסדו מוחל לנו על עונותינו ומשליך במצולות ים כל חטאותינו וחוטם אותנו טובים ושלום.

הפסח בעמוד הקודם < נודה לך ונכפף תהיה לך ???

כראותנו את גודל הרחמים והחסדים אשר גמל עמנו, כאשר העניק לנו באהבה את היום הגדול והקדוש הזה של יום הכפורים, נתן לנו את הזכות לשבח אליו בלבב שלם, ולא זו בלבד אלא שיעור מהפך לנו את עונותינו לזכויות, לא נחשה פינו מלהודות ולהלל לשמו הגדול והקדוש, הלא גְּוִיל אֶלֶּי קָרְעִי קְנִי פֶל חַיִּי שְׁתָּא,

יום כיפור
י' תשרי תשפ"ד
 המסגרת לצי אופק ירושלים
זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
הדה"נ 5:58
מוצ"ש"ק 7:08
ר"ת 7:49

אך הגבאי-צדקה ענה לו תיזה, זה לא מוכח הברכה שלי כלל וכלל... רק בזכות החיור' שלך, כבר אתמול כשבקשת ממני הברכה בדבר הרגשות שאחיה הצא בדימוס, בכוח החיור שלא מש מעל פניך, גם בהיותך בעת צרה ובכוחה של שמחה כשקיבלת עליך את הכל באהבה, בכך זכית לצאת זכאי בדין! ולמדנו מאכן דרכי יושר לקראת המשפט הגדול ביום הדין דגן, כדי שנוכח לצאת לחיים טובים ולכל משאלת לב לטובה. – ונדוע שבכל דבר ניתן להסתכל בו

בהסתכלות חיובית או בהסתכלות שלילית, כאשר 'זה לעומת זה', ובכל דבר וכל מקרה שבעולם יש בו את שני הצדדים. והוא ניסיון החיים להסתכל ולראות בכל דבר את החלק הטוב והחיובי שבן, שבכך מובטח האדם שייצא זכאי בדין. וכבר חיברנו בעזרה"י חיבור שלם בענין זה, והוא ספר 'טיב העיניים' – חלק שני הנקרא 'טיב העין', בכמה וכמה פרקים נאים המלמדים להסתכל בכל דבר עם עין טובה, ועינין נא שם.

זהו לאחרונה נוכחתי בעצמי כיצד ניתן להפוך ההסתכלות בכל דבר ובכל מצב, על אחת מנשים צדקניות שבירושלים קרתא דשופריא, שנהיתה אלמנה. ונוסף לה מלבד צרת אלמנותה גם בן חריג בתסמונת רח"ל, והאם המסורה צריכה כל העת לטפל בו לבדה ולדאוג לכל צרכיו במסירות נפש, בהיותו 'מגובל' בהרבה תחומים. ויחד עם זאת גם לתחוק את הדין והחוק, וכל זאת ללא שום עזרה וסיוע.

באחת משיחותיה התבטאה ואמרה: 'דוועלט האט אטעווע אין מיר...' [העולם טובים בי] הם תמיד מתמלאים עלי רחמים בהסתכלותם עלי כאשר מסכנה וגלמודה הטורחת כל העת בטיפולים אינטנסיביים בבן החולה והמסכן... – אבל מי כמוני יודע שאין זה נכון כלל! אדרבה הבן החריג הזה שנתן לי השי"ת במתנה הוא סימן יפה עבורי שהקב"ה אוהב אותי מאוד! וכאשר קורא הדרות מראש ידע שעתידיה אני להיות אלמנה שנים רבות, דאג לכך שלא אשכח גלמודה כל החיים בלא שום תעסקוק, ונתן לנו מראש בן חריג. שנצרך השי"ת להביאו לעולם כדי לתקן את מה שצריך לתקן. והפקיד בידי את הזכות הגדולה הזו, לטפל ולגדל נשמה יקרה וקדושה, נפש צדיק כמעט בלא חטא ורובב. ובכך נמצאתי כל שנות אלמנותי עוסקת במצווה רבה ויקרה, להעלות נחת רוח ליוצרי קונוי ב"ה. וכל הימים לרבות הלילות לבי ומחשבותי נתונים לילד טהור וזך זה, כיצד ניתן יותר להרהר בגידולו וטיפוחו ולהקל ממנו את מטלת החיים המוגבלים שחפץ השי"ת ממנו בעולמו.

ולפיכך מדי יום ביומו נותנת אני שבה והודאה לפני המקום ב"ה שהעניק לי נפש זכה וצחה, כדי שאהיה עוסקת בידיים מלאות עבודה כל שנות אלמנותי בטיפול בני החולה, ולהחיש בכך את תיקון העולם, ולא אשכח בודהה בשעמום וחוסר תכלית ומטרה בחיים...

ללמדנו בינה, כיצד ניתן להסתכל בכל דבר ובכל מקרה בעין טובה, לחתור ולחפש על מה ניתן להודות להשם ולשבח לפניו. – במקום לחפש תמיד על מה ניתן לרטון ולהתלונן... שנתה את מבעינינו לטובה, לראות על מה ניתן להודות – כפי שלמדנו מטיב מעשה דגן, שבה בעת שכולם מתמלאים רחמים על האלמנה ועל טרחתה הקשה, הרי היא כשלעצמה מלאה שמחה בהלל והודאה לה, על אותו דבר עצמו ששבשילו מחשבים אותה הבריות למסכנה גדולה...

אין לנו כי אם להסתכל בטוב, ולראות בטוב, ולהודות תמיד להשם הטוב, על כל פעילי עימנו לטוב, ובהו נוכח בוודאי לגמר חתימה בטוב, עדי נוכח מרהר לביאת הגואל מבשר טוב אמון.

כח מחשבותי כולם בשלמות דבקות השם יתברך ודבקות תורתו, שהוא ותורתו אחד, הרי במקום שמחשבתו של אדם שם הוא, ולא הייתי באותה שעה בעולם הגשמי הזה כלל, כי אם בדבקות העולמות העליונים מקום שמחשבותי דבוקה בו בשלמותו!

ואף אנו למדנו לקח מוסר, עד כמה יכולה להגיע מדרגת הדבקות להבין ולהשכיל לנתק האדם את עצמו מהבלי העולם הזה הגשמי, להתחבר יותר ויותר בדבקות התורה דבקות אלקים חיים, ובה נוכח להיחתם לחיים אמון.

– >>> –
 עצה וסגולה ידועה ומפורסמת בספרים הקדושים לקראת יום הדין, היא להשתדל לראות את טוב השי"ת וחסדו שבכל דבר. ואף בדברים שנראים כמי שאינם טובים ח"ו יקבל אותם באהבה, ויאמין שכל מה דעבד רחמנא לטב עביד (ברכות סא) – כאשר ידוע שגם מאחורי הדברים הקשים העוברים על איש ישראל עומד השי"ת ומנהיג ומשגיח בהם שיהא הכל לטובתו.

סיפורים רבים נקשרו בענין זה בדורות שלפנינו, ואף בדורנו אנו, שהפכו ישראל את מידת הדין למידת הרחמים בכוח סגולה מופלאה זו, כשקיבלו הכל בלב טוב ושליח והודו להשם יתברך גם בעת צרתם על כל חלקי הטוב שעושה עמם, ואף על החסדים המתגלים מכמה צדדים גם בתוככי הצרה עצמה, כידוע.

ופשוט, שמלבד הענין הסגולי שבדבר, והארה כלפי שמיא כשמתקבל הכל בטובה וליבו שלם עם קונו באתערותא דלתתא שמתעורר בזה גם באתערותא דלעילא לעשות עימו הטובה. – הרי זה גם מיקל מאוד על נפש האדם לקבל את המכה ואת הצרה הנחתת עליו ל"ע בלב נכון וישר, ולא יאבד עשתונותו ח"ו מחמת הכאב והצער, כאשר הדברים ידועים שהכל תלוי בצורה ובאופן שמתחלל האדם על כל דבר, וכיצד מקבל כל הקורות עימו מטוב ועד רע.

אחד מגבאי צדקה הנאמנים שבירושלים עיה"ק דרכו להגיע מדי יום לבית הכנסת הגדול "זכרון משה", שם מזכה את רבבות ישראל במצוות הצדקה המהודרת. כולם מכירים אותו כגבאי צדקה נאמן וישר, ורבים נגישים אליו בבקשות ברכה ותפילה בעת שמשלשלים את מעות הצדקה לידיו.

נוכחתי פעם בעת שניגש אליו יהודי אחד מחושבי עיר הקודש ת"ג, תחב אל תוך ידו סך נכבד של מאה שקלים, כשהוא מחיך אליו בטוב לבב, ואומר לו בלב שמה מלא ביהונו: יש לי היום משפט קשה, עלי להתייצב בעוד כמה שעות בבית המשפט הקשות ומבקש אני סמך בזכות הצדקה שאני תורם כאן, שתתפלל בעדי שאצליח במשפט ואצא זכאי בדין!

כששמע הגבאי-צדקה את בקשתו של היהודי, שנאמרה בקול גדול ובלב בטוח במצוות הצדקה ובאדון ב"ה המצווה עליה, קם ממקומו וביקר את האיש בכוונה עצומה ובלב שלם שיהא השי"ת לימינו וייצא זכאי במשפטו!

והרי ממחרת והנה שוב מגיע אותו יהודי אליו בשמחה גדולה וכמעשהו בראשונה מאתמול כן גם היום תחב אל ידו שטר של מאה שקלים וכשכולו מלא שמחה גדולה, אמר: הגה לך 'שכר טירחא'... ברוך השם הקבולו תפילותיך וברכותיך מאתמול, ולמדה הלא אחר שהציג התובע את תביעתו במשפט כנגדי, קמתי בעצמי לומר את אשר עמדי, וכנראה נתן השי"ת חן בשפתותי, והברי נתקבלו ברצון אצל השופט, עד שנסתתמו טענותיו של הקטגור, ובחסדי השי"ת יצאתי זכאי לגמרי בלא שום הרשעה ובלא שום עונש!

ביותר שאפשר ורואי להתפלל גם על כך, ושהתפילות יתקבלו בזה. שהרי עשית לך עם על כיסא הנאשמים בעין יום כיפור קטן הפרטי והאישי שלך, וכלפי שמיא בוודאי הייתה כאן חרטה נכונה ועמיקה, המלאה בתפילות ותחנונות לפני מלך מוחל וסולח, ושפיר התקבלה תשובתך ותפילתך בתן וחסד לפני מלך המשפט שופט כל הארץ דלעילא וממילא בתוצאה כבר השתלשל דבר המשפט גם למטה להוציאך זכאי בדין! טיב זה המעשה היכה גלים במומנו בכל קהילות ישראל, ויהי לפלא! – >>> –

ביום מן הימים פרצו להם פתאום בבית אחת שוטרים חמורי סבר אל תוך ביתו של הרבי הקדוש מריבניץ זצוק"ל, כשהם מנופפים בדיהם עם 'צו מעצר' מייד לבעל הבית ה"ה הרבי הק' בכבודו ובעצמו, מחמת חשד קטן שנחשד בעניניהם על 'חריגה' קטנה בבנין בית הכנסת, שנראה בעיני השוטור המבקר כעבירה על הוקחותיהם... הרבנית הצדקנית מחברות בקודש שנחפזה לגשת אל הדלת, נבהלה למראה השוטרים הגויים הנכנסים אל הבית כשהם חמושים באלות ובשאר כלי משחית, והחלה לזעוק בשפת היידיש שאינה מובנת לאותם גויים נבערים: חיים זאנוויל, באהאלט זיך! [תתחבא]. אולם אף כי לא הבינו השוטרים את שפתה קלטו היטב שכנראה מורה היא לבעלה להסתתר מפניהם, ולפיכך זינקו מיידית פנימה, ובהוראת מפקדם התפזרו לאלתר אל כל חדרי הבית, כדי שלא יספיק האיש להיטמן במחבואו...

אולם הרבי הקדוש שישב באותה שעה במקום קדשו בראש השולחן הגדול שבמרכז הסלון הגדול, כשספריו הקדושים פתוחים לפניו, והוא הוגה בדבקות תורתו הקדושה תורת ה' בכל לב ונפש, אל שת ליבו כלל לא לזעוקותיה של הרבנית, ובוודאי שלא לאורחים הבלתי רצויים, שוטרי המשטרה שהסתובבו להם בתוככי הסלון עצמו, עברו על ידו כמה וכמה פעמים, בדקו וחפשו, בלשו והפכו כל פינה ופינה שבבית. אבל לא הצליחו לראות את הרבי ולמצאו בשום אופן, הם פתחו את כל הארונות, חיזו מיטות וכורסאות, ואף ניסו לרפוק על הקירות סביב סביב בכל מקום שמא מסתתר לו איזה שהוא פתח נסתר. – ורק את הרבי הקדוש היושב לפניו בהדרו על כיסא קדשו והוגה בתורתו, לא ראו ולא הבחינו.

הוא היה בבחינת רואה ואינו נראה! גם על סיפור מופלא הזה, היה לו לצדיק הקדוש 'הסבר' פשוט ביותר, כיצד התקבלה תפילתו על כך. וכי על מה תתפלל, אמר לאנשי ביתו לאחר שיצאו השוטרים כלעומת שבאו, הרי כלל גדול ייסד לנו הבעל שם טוב הקדוש ז"ע: במקום שמחשבתו של אדם שם הוא בעצמו! וטעמא דמלתא: לפי שעיקרו של אדם אינו גופו הגשמי, שהוא אינו אלא כמו מלבוש חיצוני, עוד ובשר בעלמא... עיקר האדם היא הנשמה! ומשכן הנשמה עיקרו במות כמ"ש ולשם ייחד לפני ה' תחת תפילין: "שהנשמה שבמוח", והיא היא הכוח החושב שבהגיון האדם, ולפיכך שפיר במקום שמחשבתו של אדם שם הוא עצמו נמצא!

ידועה הוכחת ה"אבני נזר" זצוק"ל ליסודו של הבעש"ט מהלכה מפורשת דקיימא לן בריש פרק בכל מערבין (עירובין סו) בתורת עירוב תחומין, שפירש רש"י ז"ל וז"ל: 'טעמא דעירוב משום דדעתו דהירוחו במקום מונוותו הוא. וכיון שנתנו כל בני הצרר כדי מוונן בבית אחד, נעשה כאילו כולן דרים בתוכו, ונמצאו כולן רשות אחת וכו'. וכן בעירובי תחומין, נעשה כמי שבבב שם, ומשם יש לו אלפים אמה לכל רוח הלכך דבר מוונן בעיני' ע"כ. הרי מוכח בבירור, שאף כי אין גופו נמצא במקום עירובו כלל, מכל מקום קונה שביחה במקום מוונן, וכדפירש רש"י טעמא משום שמחשבתו על מוונן, ודעתו נתונה למקום שהניח בה את פיתו, ואף על גב שהוא עצמו אינו שובת שם כלל, ומוכח על כרחך מהלכתא זו שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא.

ממילא פשוט, סיים הריבניצער את פלפולו, שכשהשקעתו את

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לע"י יעקב צינן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ורסיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - הצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מיתוב יו"ר ירושלים מכתוב 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גלי צ'יפ
----------------------	-------------------------------------	-------------------------------	--	--	---	---	------------------------	---	----------

יר"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוונן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173